

مجازات‌های زنان پرحرف در زمان ملکه الیزابت اول

۲۴ آبان ۱۳۹۳ ساعت ۱۷:۰۶

در انگلستان دوران الیزابت، بسیاری از زنان را غرغرو و سرکش طبقه‌بندی می‌کردند؛ از علل جای گرفتن در این طبقه‌بندی می‌توانست غر زدن به شوهر، غیبت، و یا بلند حرف زدن باشد. در نظر مردم آن زمان، بددهن‌ها و غرغروها نشان می‌دادند که مرد خانه به درستی نتوانسته است زن و زندگی‌اش را اداره کند.

ملکه الیزابت اول در زمان شکسپیر نزدیک به چهل و پنج سال (از ۱۵۵۸ تا ۱۶۰۳) بر انگلستان حکومت می‌کرد. وی در زمان حکومتش، کلیسای انگلستان را دوباره برقرار کرد، به جنگ با فرانسه پایان داد، از نقاشی و تئاتر حمایت کرد و مانع رسیدن پسرعموی اسکاتلندیش به تاج و تخت شد و در نهایت به جرم خیانت او را گردن زد.

گذشته از اینها، ملکه الیزابت اول هرگز ازدواج نکرد. او خود را وقف وظیفه و کشورش نمود و به نظر می‌رسد علاقه‌ای نداشت که قدرتش را با مردی شریک شود. با این تفاسیر آیا باید او را اولین حاکم فمینیست بدانیم؟ اگر اینطور بود، احتمالاً می‌بایست با استفاده از موفقیت، استقلال و قدرتی که در اختیار داشت نفعی هم به زنان می‌رساند. اما خبری از این حرفها نبود. برعکس، در زمان شکسپیر، با وجود حکومت یک زن بر انگلستان، زنان روشنفکر و زنانی که صدایشان را به دیگران می‌رساندند را به شدت کنترل می‌کردند و روشهای زیر را بدین منظور به کار می‌بردند.

در انگلستان دوران الیزابت، بسیاری از زنان را غرغرو و سرکش طبقه‌بندی می‌کردند؛ از علل جای گرفتن در این طبقه‌بندی می‌توانست غر زدن به شوهر، غیبت، و یا بلند حرف زدن باشد. در نظر مردم آن زمان، بددهن‌ها و غرغروها نشان می‌دادند که مرد خانه به درستی نتوانسته است زن و زندگی‌اش را اداره کند. و از آنجایی که این نوع زنها با هنجارهای جنسیتی آن زمان (یعنی اختیاری‌داری مرد و مطیع بودن زن) سازگار نبودند، لازم بود تا تنبیه‌های در حقشان انجام شود.

با اینکه در آن زمان زنان غرغرو و سرکش از نظر قانون مجرم محسوب می‌شدند، اما همسایگان فرد معمولاً منتظر قانون نمی‌ماندند و خود برای مجازات زن سرکش آستین بالا می‌زدند. در اینگونه موارد مردم چاری‌واری به راه می‌انداختند. چاری‌واری به نامهای "موسیقی خشن" و ارابه‌کشی هم معروف بود. در این مراسم مجازات، مردم با ماهیتابه و قابلمه در خیابان‌های شهر به راه می‌افتادند تا با استفاده از این وسایل سروصدا ایجاد کنند و توجه رهگذاران را به زن سرکش، که معمولاً به صورت برعکس روی اسب یا قاطر در سطح شهر گردانده می‌شد، جلب کنند. او را برعکس روی قاطر می‌نشانند تا نمادی باشد که زنان نباید از نقش جنسیتی که برایشان تعریف شده بود، پا را فراتر بگذارند. شکسپیر، نمایشنامه‌ای را با نام "رام کردن زن سرکش" با همین موضوع نوشته است.

چاری‌واری

جالب اینجاست که جرم غرغرو بودن یا بددهن بودن زنان تا سال ۱۹۶۷ هنوز از قانون انگلستان و ولز حذف نشده بود. در طول تاریخ چاری‌واری در مورد هوسبازان، فاحشه‌ها، شوهران بی‌غیرت و تازه ازدواج کرده‌ها هم اجرا شده است.

چهارپایه مرغابی

روش دیگری که برای مجازات زنانی که فکرشان را بر زبان می‌آوردند یا بلند صحبت می‌کردند به کار می‌رفت، شکلی از شکنجه

با آب بود. وسیله انجام این مجازات "چهارپایه مرغابی" نام داشت. چهارپایه مرغابی از یک میله چوبی بلند و یک صندلی متصل به یک سر آن تشکیل شده بود. این میله چوبی روی یک برآمدگی قرار داده می شد تا حالت الاکلنگ پیدا کند، و بدین ترتیب امکان زیر آب بردن مجرم به تناوب فراهم می شد. حکمت این مجازات این بود که زن سرکش خنک شود و آرام بگیرد.

ساموئل پیپس، شاعر شهیر انگلیسی در حدود سال ۱۶۱۵ شعری در این باره سروده است.

مردها هم در آن زمان گهگاه به وسیله چهارپایه مرغابی مجازات می شدند، و مردم در شهرها و روستاهای آن زمان از این وسیله برای تشخیص زنان جادوگر استفاده می کردند. اگر زن هنگام زیر آب رفتن شناور می شد جادوگر بود، و اگر غرق می شد بی گناه بود.

چهارپایه مرغابی

پوزه بند زن غرغرو

سومین دستگاهی که در عصر شکسپیر از آن برای کنترل زنان و حرف زدندان استفاده می شد به پوزه بند زن غرغرو معروف بود. این دستگاه که به پوزه بند اسب شباهت داشت، اساساً قفسی فلزی بود که روی سر زن غرغرو قرار داده می شد. صفحه فلزی ای که در دهان زن قرار می گرفت، زبان را در کف دهان نگاه می داشت و مانع حرف زدن زن می شد.

زنانی که به آنها پوزه‌بند زده می‌شد نیز، همچون زنانی که با چاری‌واری و چهارپایه مرغابی مجازات می‌شدند، در سطح شهر گردانده می‌شدند. در حقیقت، بعضی از پوزه‌بندها، همچون نمونه‌ای که در تصویر مشاهده می‌کنید، به طناب یا زنجیرهایی مجهز بودند که به شوهر اجازه می‌داد زنش را در سطح روستا هدایت کند. بعضی از پوزه‌بندها دارای عناصر تزئینی، همچون نقاشی و پر بودند. بعضی هم به زنگوله مجهز بودند که نزدیک شدن زن سرکش را به عابران خبر می‌داد. علاوه بر اینها بعضی از این پوزه‌بندها میخ‌دار بودند تا در رام شدن زبان زن شکی باقی نماند.

پوزه‌بند

لیندا ایبوس، شکسپیرشناس، اشاره می‌کند در همه این موارد، مجازات زن بدل به یک "تجربه کارناوالی می‌شد که در آن زن در مرکز نمایشی برای تمسخر قرار می‌گرفت." شاهد این موضوع این است که مردم شهر یا روستا در آن زمان علاوه بر سروصدایی که با ماهیتابه و قابلمه در می‌آوردند، صدای باد شکم از خود درمی‌آوردند و عبارات تحقیرآمیز در مورد بدن زن مورد مجازات را فریاد می‌زدند. همه اینها به این دلیل بر سر زن نگون بخت می‌آمد که جرئت کرده بود بلند صحبت کند یا سلطه مردانه را به چالش بکشد.

زنان غربی به نسبت دوران ملکه الیزابت اول و شکسپیر، پیشرفتهای بزرگی داشته‌اند. اما همچنان از بسیاری لحاظ استقلال ایشان کنترل شده است. تمایل به مطیع سازی زنان همچنان در شکاف دستمزدی میان زنان و مردان، اظهارات سیاستمداران، افشای عکسهای خصوصی بازیگران زن توسط هکرها، و تصویر شرم‌آور و تحقیرکننده‌ای که معمولاً رسانه‌ها از زنان منتشر می‌کنند، مشاهده می‌شود. بدین ترتیب اگرچه شاید امروز مجازات زنی که افکارش را بیان کند یا طالب استقلال باشد، گرداندن،

غرفه کردن، یا پوزه‌بند زدن نباشد، اما کارناوال تحقیر زنان همچنان در حال هلپله است.

منبع: فرارو

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۸۶۷۱/مجازات-های-مجازات-زنان-پرحرف-زنان-مجازات-مجازات>